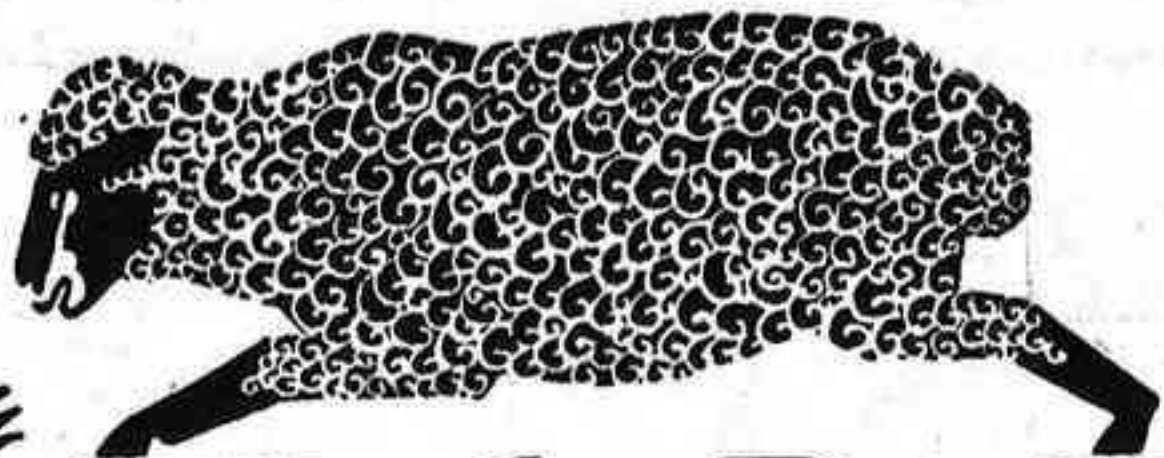

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...en el seu primer aniversari, torna a saludar a gairebé tota la Premsa

Any II - Núm. 52

Barcelona, 54 de juny de 1932

Preu: 20 cèntims

Ni en Carrasco, ni en Maura, ni en Formiguera, han pogut evitar que l'esmenadíssim Article I de l'Estatut fos aprovat

La importància dels debats que tenen lloc al Parlament de la República tots els dijous i els divendres no festius per retallar l'Estatut, ha mogut l'empresa d'EL BE NEGRE a pagar-se tal com sona un enviat especial que, situat a la tribuna de la Premsa Estrangera, gràcies a l'amabilitat i simpatia tradicionals, reconegudes i agrairies del senyor Royo Villanova, ens anirà trametent cada setmana i a través de l'important rotatiu La Vanguardia, la ressenya fidel, encara que laica, almenys de les interrupcions. D'aquesta manera els nostres lectors, que fins ara havien hagut de cercar entre anuncis sovint inútils i les més de les vegades immorals, una ressenya inflada i fantàstica, trobaran en les nostres columnes la informació que necessiten per estar al corrent dels esdeveniments sense que un excés de fúeles pugui donar-los flatulències molestes o grasses superflues. D'aquesta manera ells conservaran les línies i nosaltres omplirem les columnes.

ACTE I

La sala representa el Saló de Sessions del Congreso de los Diputados. Decoració de castell medieval. A fora, els dos lleons es dediquen a la venda de ferreteria.

El Sr. Abad Conde. — Anem a llegir l'article primer de l'Estatut (el llegeix).

L'Article primer. — Catalunya és una regió autònoma de la República Espanyola. Su organització representativa...

El Sr. Alba. — Basta, basta! Protesto contra esta manera de improvisar! I aprovechando esta ocasión, trataré del articulo IV de la Hacienda porque hemos de saber lo que se va a discutir. De momento, presento una enmienda porque el articulo diga «Cataluña no es una región autónoma».

L'Article primer. — «Cataluña no es una región autónoma de la República Española».

El Sr. Alba. — No, no me gusta bastante; pondremos «Cataluña... Cataluña...».

El Sr. Abad Conde. — Que tanto hablar, señores diputados. Nuestro caudillo se calla su boca y vosotros debierades imitarlo. Presenta una enmienda que lo enmendará todo, enmienda tenga o no téngala, «Cataluña es, entendiéndolo bien, un feudo abadado».

El Sr. Abad. — ¡...! ...? ... (des de la tribuna del coll de la seva camisa no se'l sent).

El Sr. Sacristán. — ¡Amén! ¡Kirie Eleison!

El Sr. Gil Robles. — El señor Abad, ha amontonado las inexactitudes. El Estatuto de Cataluña ha de llevar por título, y en letras grandes, «España», para que se vea que no es el Estatuto de Cataluña, y debajo un subtítulo que indique que la soberanía es del Estado; Dios, Patria y Rey, por ejemplo.

L'Article primer. — España, Dios, Patria, Rey, Cataluña es un feudo abadado autónomo de la República Española.

El Sr. Abad Conde. — El señor Gil Robles halló la fórmula. Más autónomo es exceso y gollería. Nosotros somos autonomistas; más que autonomistas, somos federales; más Dios y el Caudillo, que Dios guarde, non hicieron tales mercedes en su vida a pueblo desagrado e lexiuoso. Propongo que autónomo cambiado sea por penitente y que Dios le perdone.

El Sr. Pascua. — ¡Que se hagan la Pascua!

El Sr. Rey Moro. — Non estuviéades contento don Abad Conde cuando lo hubierades concebido. Penitente es buena condición para gentuza de poco pelo; mas, que me dixéades si

trociásemos de Cataluña el nombre por el más gracioso de Zoraida?

El Sr. Pascua. — ¡Que se hagan la Pascua!

L'Article primer. — España, Dios, Patria y Rey. Zoraida de la República Española.

El Sr. Cid. — Quien dixera que el articulo fuera perfecto, un fellón y un fermentado es. Non es de caballeros armados y medievales redactar en romance tan mal. Por mis dos fijas que non entiendo como Zoraida pueda ser cosa otra que una cautiva, es gon un feudo abada; porque abades han de ser castos e consedidos, o de caballeros tan sólo follar es. Enmienda pongo al articulo.

El Sr. Pascua. — ¡Que se hagan la Pascua!

L'Article primer. — España, Dios, Patria y Rey. Zoraida es una cautiva penitente de la República Española.

El Sr. Rey Moro. — Quien hizo a Zoraida cautiva? Zoraida libre e felice es.

El Sr. Pascua. — ¡Que se hagan la Pascua!

El Sr. Cid. — La boca calle el fermentado moro que Zoraida non puede ser libre cuando el Cid campea. E si non, en aqueste hemiciole le espera quien ha de darle una lección.

El Sr. Pascua. — ¡Que se hagan la Pascua!

El Sr. Rey Moro. — Paz haya entre moros e cristianos. Retíla zoraida.

El Sr. Pascua. — ¡Que se hagan la Pascua!

L'Article primer. — España, Dios, Patria y Rey. Felice penitente de la República Española.

El Sr. Unamuno. — ¿Felice y penitente? ¡Vaya contrasentido! Presento una enmienda. Que se retire la palabra penitente. La República es laica.

El Sr. Pascua. — Pero, ¿qué vamos a poner?

El Sr. Pascua. — ¡Que se hagan la Pascua! Presento mi enmienda!

El Sr. Pascua. — ¿Se aprueba la enmienda de Pascua?

El Sr. Llerroux. — (Silenci.)

El Sr. Pascua. — ¡Se aprueba! ¿Se aprueba el articulo?

El Sr. Carrasco. — ¿Cómo queda redactado el articulo?

L'Article primer. — «España, Dios, Patria y Rey Felices Pascuas de la República Española».

El Sr. Carrasco. — Somos y seremos gente catalana, tanto si se quiere como si no se quiere, que es la tierra más... más... ¿como se dice ufana en castellano? Pido que se suspenda la sesión para consultar el diccionario Pallas en el hotel de su mismo nombre.

La minoria catalana. — ¡Maldición!

El Sr. Pascua. — Se levanta la sesión.

TELÓ

— Maura. — Así, así me gustan los catalanistas!

El Sr. Maura va felicitar efusivament el Sr. Carrasco. (Dels diaris)

Les nobles campanyes d'«El Be»

El Sr. March és una bellíssima persona

Com que la caverna i la taverna coincideixen, per les senyals boques de l'insèpult cada- ver que fou en vida l'honest polític Miliano Iglésias i Carabina de Ambrosio i del lluent cavernícola Gil Robles, EL BE NEGRE vol aprofitar una ocasió de les que pinten calves (i Sotelas), per quedar bé amb els esquerrens i els dretans i, a l'efecte, es disposa també a defensar l'acabat senyor Joan March i Ordinas, perquè avui dia tot va molt car, i el crèdit no funciona.

Si el lector tingué tantes criatures com nosaltres, també se'n faria càrrec; és molt bonic anar amb el cap alt; però si les tripes i ronquen, treuen majestat i ningú tampoc t'ho agraeix. No solament cal ésser honrat; cal, encara, semblar-ho; ara bé: no hi ha res tant deshonrat com la pobresa.

Imagineu-vos, si el BE NEGRE pogués sortir tot ell en paper de fil i amb cantells daurats!

Imagineu-vos quina venda assoliria el nostre setmanari si, en comptes de costar vint cèntims, en regalés vint o un rallet de cupro-níquel a cada comprador i, una vegada cada més, regalés qualsevol objecte als seus clients: una estilogràfica, les obres completes de Balms, «Mi mando en Cuba», un paraigua, una entrada dels «toros», etc.!

«Acluem els ulls a la justícia» — com digué un fiscal en el famós procés de Montjuïc, aleshores del bon temps de la Restauració.

Dame pan y llámame tonto, que deia Sócrates.

Los duelos, con pan son menos (sant Agustí).

Dèiem, doncs, que des de Gil Robles a Miliano Iglésias, tot hom està d'acord que la persecució que sofreix el màrtir del Tabac Joan March i Ordinas és una vil maniobra contra la integritat de la pàtria.

I entre l'Iglésias i el Robles hi cap tothom.

A més: ningú no negarà que Joan March és l'home que sosté «La Libertad», i, només per odi a «La Libertad», és com pren la campanya difamatòria que li segueixen.

I sense «Libertad», ¿com hi podria haver democràcia?

«Es que es tracta de «La Libertad», de Madrid». ens dirà algú. Però nosaltres li respondrem: «Només un foll separatista pot no estar conforme en que «La Libertad», de Madrid, no sigui la de l'Espanya una i indivisible.»

A més: el defensem perquè ens dona la gana i ens sembla així; i ¿qui ens pot negar el dret d'opinar com ens convingué?

Estem segurs que el senyor Llerroux, des del fons del seu pregon silenci ens aprovaria. I, havent-hi República, l'aplaudiment de Llerroux assossegua el d'en Pich i Pon.

La carrascada pels passadissos

ACTE II

L'escena representa els passadissos del mateix Congrés dels mateixos diputats, a la sortida de la mateixa sessió.

El Sr. Lluhi. — Cambromne!

El Sr. Companys. — ¿Què vols dir?

El Sr. Lluhi. — Vachier!

El Sr. Companys. — Tens raó; ens ha ben vachieritzat!

El Sr. Maura (al Sr. Carrasco). — Magnífico, Carrasco.

Formidable!

El Sr. Carrasco (negre de rubor). — Formiguera, Formiguera només.

El Sr. Maura. — Formigasco, digo, Carrera, digo, carradable, vaya, lo que quiera, magnífico; usted es un hombre sincero a la derecha; con unos cuantos como usted el Estatuto por tierra.

El Sr. Carrasco. — Sí señor, por tierra; ya lo vai decir en aquel discurso que Cataluña era eso, una feixa, un portierra.

El Sr. Maura. — Sí, un portierre. Es usted separatista?

El Sr. Carrasco. — Un servidort és lo que es; yo amo a todos los pueblos de España; me es igual que sean de Vallés como de Cazalla de la Sierra; pero hay cosas que no las puedo oirt aunque tenga las orejas llenas de algodón. Soy lo que dice usted: un hombre sincero a la derecha.

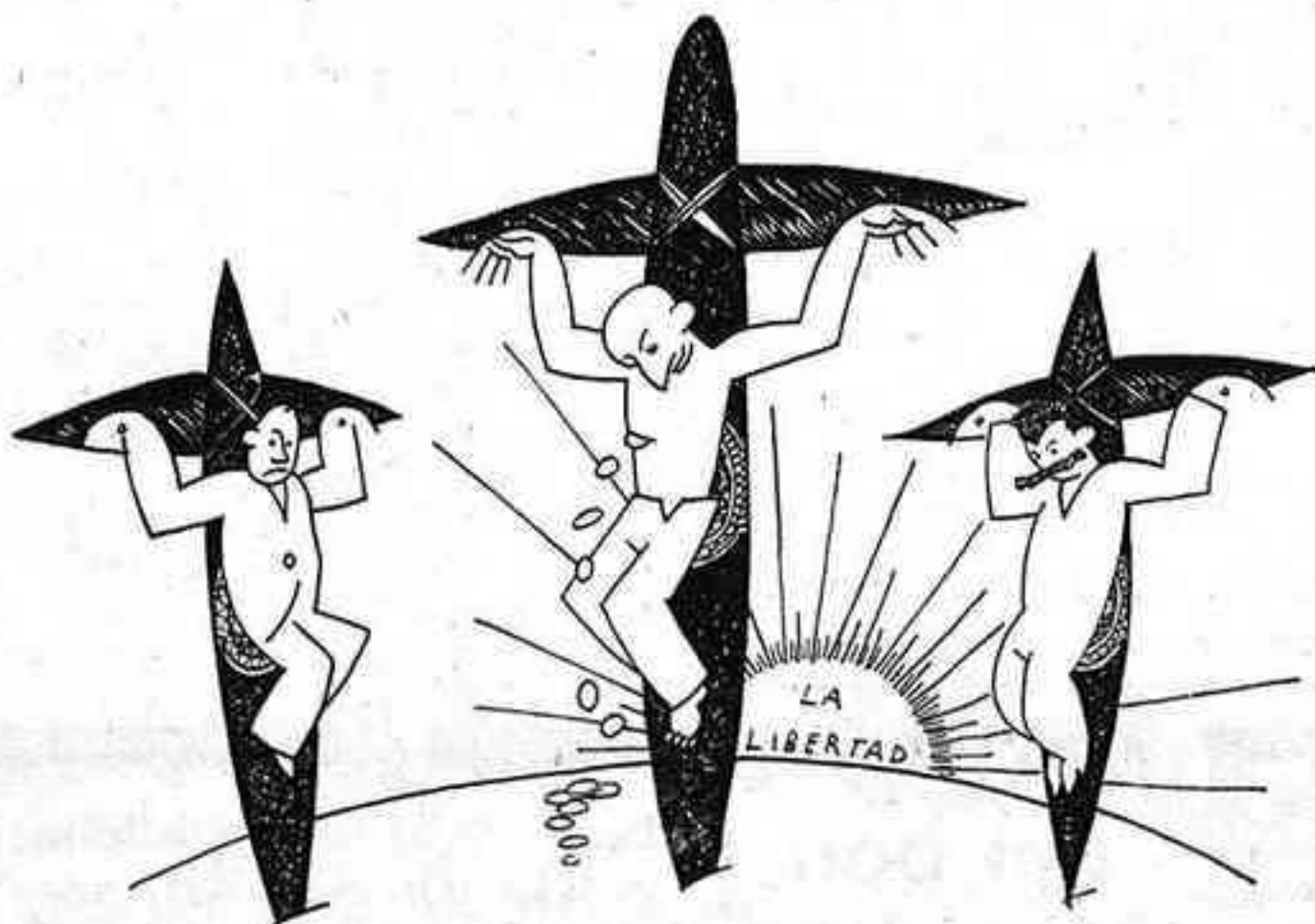
(Prohibida la reproducció d'aquest article, sense indicar-ne la procedència).

«He rebut del senyor Joan March i Ordinas la quantitat de pessetes.

Barcelona, 14 de juny de 1932.

EL BE NEGRE

La nostra actitud, doncs, és clara i lògica.

GIL ROBLES, MARCH I L'EMILIANO AL SINÀ CONSTITUENT

— March. — Miliano, aquesta nit soparem al Palace...

El Sr. Maura. — ¿Vamos a hacer obstrucción?

El Sr. Carrasco. — ¡Vamos!

El Sr. Melquiades Alvarez. — ¿A donde van ustedes tan decididos?

El Sr. Maura i el Sr. Carrasco. — Vamos a hacer obstrucción.

El Sr. Melquiades. — Voy con ustedes si me lo permiten.

El Sr. Maura. — Usted? ¿Y como va a hacerla usted?

El Sr. Melquiades. — No crea que me falten fuerzas; me voy a desmayar en cada articulo y tendrá que suspenderse la sesión.

El Sr. Maura. — ¡Es formigasco!

El Sr. Melquiades Alvarez. — Formigasco?

El Sr. Carrasco. — Carrasco y Formiguera para servirle.

TELÓ

El nostre primer aniversari

Ara fa un any que va néixer «El Be Negre».

En el número pròxim celebrarem amb tots els honors aquest esdeveniment.

ELS NOSTRES GRANS HOMES COL·LABOREN AL SALÓ DELS HUMORISTES

Dibux de l'Aiguader

Id. d'en Pich i Pon

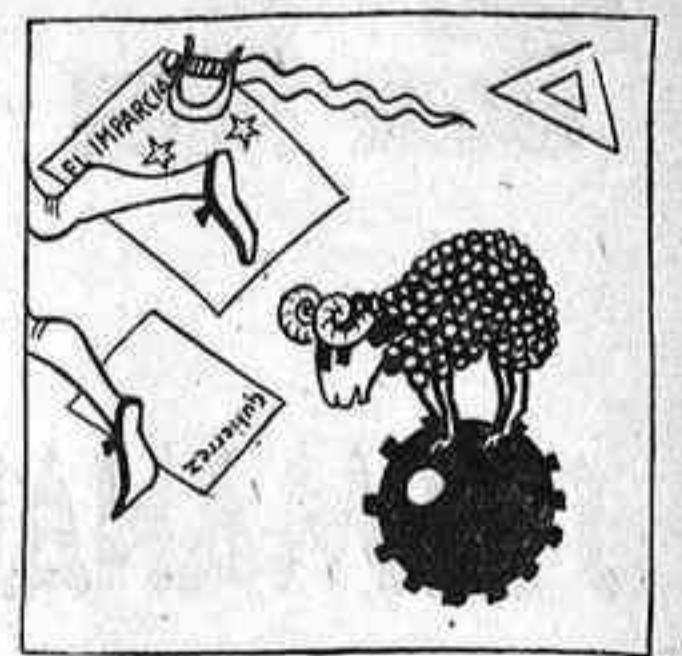
Id. d'en Carrasco

Id. d'en Lerroux

Id. de l'Emilliano

Id. d'«El Be Negre»

El Dr. Vivancos la Virgen, home conseqüent

¿Qui ha dit que l'Esquerra és un partit de poca comprensió? Es ben bé mentida. Bona prova n'ha estat l'admissió del doctor Vivancos.

Aquest doctor procedeix el camp Catalanista Republicà, on es veu que no tenint prou camp per córrer, va decidir-se a passar dins un altre camp on la userda hi fos més grassa i abundosa. El camp de l'Esquerra li va semblar reunir totes aquestes condicions. Ara (no és cap secret) el doctor Vivancos tira per diputat a la Generalitat.

No us penséssiu que el doctor Vivancos ha deixat, per això, d'ésser vice-president del comitè organitzador de l'homenatge a don Oriol Anguera de Sojo. L'amós comitè que ha de lliurar ja fa tant de temps aquella sumptuosa mangala al nostre cap de l'Audiència, en record d'aquella gestió governativa que va engrescar tant el senyor Vivancos, com tan poc els nous possessors de l'entremaliat metge, els polítics de l'Esquerra.

Ja ens imaginem la cara que farà don Oriol rebent (en un dia llunyà, sens dubte) el bastó d'homenatge, de mans del doctor Vivancos. Tota la nostra por és que no deteriori la canya per l'esquema d'aquesta eminenència de la medicina, que s'assemblaria, en aquest pas, al Medecin malgré lui, de Molière.

Ni cal dir com felicitem l'Esquerra per aquesta brillant adquisició. Ja fa un cert temps que us arribava la brama que l'Esquerra volia fer grans depuracions i serioses reformes. I, té! ara surt el doctor Vivancos.

Viure per veure, Vivancos!

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Table with 2 columns: Cotitzacions and Preus. Rows include Estatuts (primera sèrie) at 174, Anti-Estatuts reconcentrats at 12, Carras Co. i Forniquera at 0 a l'Esquerra, and Bloch Lazare (no es torna a cotitzar).

Tan sols el paper Estatuts i els seus derivats ha proporcionat certa animació la darrera setmana. No havent estat sollicitada per altres costats l'atenció del mercat, les transaccions s'han limitat a aquest ram, que sembla que es va afiançant paulatinament.

Cal dir que els valors més susceptibles de fer soroll, com F. A. I. S., B. O. C. S. i altres explosius, s'han ressentit de llurs últimes fallides, ajudant a mantenir aquesta calma.

L'intent de fer passar gat per llebre per part de Carras Co. i Forniquera ha valgut al Rei de la Llana i del Cotó veure's foragitat del Consorci Parlamentari Estatutari.

amb el cor a la mà.

UNS QUE BADEN

A Sitges tothom s'apassiona, crida i protesta pel monument que, per a perpetuar la memòria d'en Santiago Rusiñol, s'ha aixecat davant mateix del Cau Ferrat.

La disparitat de parers en aquest afer constitueix la nota característica. Vegeu:

Hi ha els que el troben curt. Hi ha els que el troben petit. Hi ha els que els desplau el lloc.

Hi ha, finalment, els que estan d'acord amb aquests tres tipus de protestataris.

Tanmateix, ¿de què els serveix als sitgetans tenir un personatge tan carregat d'experiència matusalèmica com Utrillo el viejo?

ACLARIMENTS (!)

Berta Singerman i Carles Sindreu varen donar una lectura de poemes al alimón en el taller de l'arquitecte Sastre.

¿Com va aconseguir el conegut fabricant de radiacions i abaloris la col·laboració de la rapsoda?

Sembla que en un dels darrers concerts que va donar l'orquestra Pau Casals al Palau de la Música Catalana — en una llotja, Pere Pruna i senyora: Víctor Hurtado i Carles Sindreu — Berta va llegir en el programa «peces de concerts».

—Còmo?—va fer dirigint-se a Sindreu—. ¿hay peces de concierto en Barcelona?

—Ya lo creo!—afegí l'alludit. Si quiere convencerse venga mañana al Paseo de Gracia y verá una pecera llena.

Berta hi acudí encuriósida. I aquest és, segons Sindreu, l'aclariment del que tant ha preocupat en Sebastià Gasch i altres companys de penya del «Colón».

MERITS

Els de la «Fira del Dibuix», desitjosos d'oferir al públic un plat fort que satisfés els més exigents, varen anunciar que a tal dia i a tal hora el dibuixant Opisso dibuixaria en presència dels visitants d'aquesta «Fira» que tant interès ha desvetllat.

Un amic i lector d'El Be hi féu aquest comentari:

—Què voleu que us hi digui? Trobo que veure dibuixar un home d'activitat tan unànimement reconeguda com l'Opisso té un interès relatiu. El mèrit real hauria consistit a fer treballar en Benigani, desenganyeu-vos.

LES OBSESSIONS

Del llibre «L'ós benemèrit i altres bèsties», del senyor Imprudenci Bertrana, pàgina 151, i parlant del be de Pasqua, copiem el següent fragment:

«La sola reflexió que ens contorba bon xic és la pervinguda del fet evident que de be negre no se'n perdona ni un.»

EL BE NEGRE, pel que pogués ésser, ja ha encarregat un departament al segon pis del futur crematori municipal del senyor Companys.

GRISOR I MELANCONIA

A algú ha extranyat la prolongada desaparició de la signatura de Josep Pla en les pàgines de La Veu de Catalunya. Però més ha extranyat, encara, que ara que el popular autor de «Coses Vistes» torna a col·laborar a la primera pàgina del pellicenístic-i-camachístic diari, s'abstingui, com ho fa, de tractar temes d'actualitat.

L'Estelrich, l'altre dia, en donava l'explicació a uns amics:

—Sóc jo el que li he privat de parlar de política.

En canvi, sembla que és en Josep Pla el que, obeint ordres d'en Duran i Ventosa, ha privat a l'Estelrich de fer cap discurs al Parlament.

La Lluga té aquestes coses.

La cançó del Carrasco

¿Qui és, que fa la «fiera» i engega tants de crits? ¿Qui és que ja els partits li tenen tots quimera i el treuen, decidits?

Qui és un almogàver de tercera?

—Doncs, en Manuel Carrasco i Formiguera!

¿Qui és que no té espera, quan vol ser diputat, i per sortir votat va amb en Pau i amb en Pere, de bona voluntat,

però, després, del que ha dit es fa enrera?

—Doncs, en Manuel Carrasco i Formiguera.

¿Qui és que s'exaspera perquè no parlen d'ell, i li agafa un rampell, cercant-ne la manera? Qui té llana al clatell?

Qui va intentant de tot fer-ne bandera?

—Doncs, en Manuel Carrasco i Formiguera.

¿Qui és que amb bramulera defensa l'Estatut, i en Maura, convençut, el troba de primera? Qui té aquesta virtut?

Ens ho dirà la classe cotonera:

—És en Manuel Carrasco i Formiguera.

¿Qui, amb tàctica insincera, llouva els esquerrans, i donava les mans als frares, per darrera?

¿Qui portava els gegants del Pla de l'Os a dalt de Vallvidrera?

—Doncs, en Manuel Carrasco i Formiguera.

¿Qui troba la cullera i esmenta el ganivet, qui tira un xic al dret, i cerca pols a l'era, i pomes per la set,

i vol, ell sol, anar a la capçalera?

—Doncs, en Manuel Carrasco i Formiguera.

Com que «ABC» ha reproduït sense autorització, un dibuix d'EL BE NEGRE, avui fem la pau.

—Conozco este perfume... ¿No será Luca de Tena que está conspirando?

Camel La delicia del bon fumador

GRAU SALA I LA PIRA DEL DIBUIX

El nen Grau Sala, el nen més men de tots els nens que es fan i es destan (amb perdó sigui dit del nen Aiguader del nen Utrillo) ens ha parlat de la Fira del Dibuix amb l'ingenu entusiasme del que comença a poder comprar-se corbates a can Comas amb els ingressos que li proporcionen les seves excentricitats artístiques (en el cas que ens ocupa neo-romàntiques).

—Content, eh?—li hem fet amb una cantarella que ja hauria volgut per a ell en Fontbernat.

—Contentíssim! He venut més que l'Opisso que mirin que ja és un dir. (De sobte i fent el grande). Volen fumar anglès o bé prefereixen un «Romeo»? Ens fumarem les dues coses i proseguirem:

—Dibuixes força?

Grau Sala. Autorretrat

—Gens. Abans encara m'hi entretenia, però d'ençà que vaig descobrir que les criatures del pis de dalt són un prodigi, no he agafat més la ploma per a fer un dibuix. Ara només signo.

—Projectes...

—L'any vinent m'establiré en tres jardins públics i vendré els dibuixos a pes.

—Paris?—li férem nosaltres picant-li l'ullet amb la malícia del que vol estimular confidències.

—Veurem, veurem... Només en sap greu per en Picasso...

Naturalment en arribar aquí vàrem fer punt convençuts que no trobaríem pas un colofó més adient.

CAL ANAR AMB PEUS DE PLOM

Hem rebut la visita del senyor Ramon Pujolar, que és, com ja va dir la premsa diària, el senyor que regalà al President de la Generalitat una targeta en la qual hi havia escrit tot l'Estatut de Catalunya.

L'objecte de la visita del precoc miniaturista ha estat perquè des d'aquestes columnes féssim saber al públic en general que el senyor Ramon Pujolar té la vaga sensació que va fer el pagès, i si es vol dir en altres paraules, que es va precipitar, perquè l'Estatut que sembla que sortirà de les Constituent es podrà fer cabre, no en una targeta, sinó en un conyefeti.

L'HUMORISME DEL «NUEVO MUNDO»

El senyor Estévez, una mena de senyor Esteve, traduït al madrileny, dedica un article a l'Emilliano Iglesias. Aquest explica diversos passos de la seva pintoresca vida. Però la cosa més notable de tot, és la frase que retreu d'en Lerroux:

«La gratitud y la lealtad tienen un nombre: Emilliano Iglesias.»

Francament, aquest nom no els hi sabem.

Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Tèlèfon 76307.

El govern d'Alemanya

Berlín, 11. — (Confidencial). L'avancada edat del mariscal Hindenburg i el presidencial rapapiég que comporta, han estat a punt de tenir greus conseqüències per a la vida de la República Imperial.

Quan es va tractar d'escollir una nou canceller per a substituir el doctor Brüning, el mariscal Hindenburg va dir:

—Herrkauspartiatustelefunken-schaftenkartingsgaudeamus — el qual, traduït al català, vol dir, ni més ni menys:

—Que em portin en Grau Jassans.

Les cancelleries es posaren a tremolar; el maro pujava i baixava com un ascensor; a Borsa hi havia pànic.

Sortosament no trigà gaire estona a aclarir-se l'equivoc. El que Hindenburg volia per canceller era un home que hagués estat expulsat dels Estats Units per indesitjable. I en la seva curta memòria, en passar revista dels homes cèlebres que oferien aquesta particularitat, el primer nom que se li acudí fou, naturalment, el de Grau Jassans.

—Però si no és alemany—li digueren.

—Ah, no? I per què?

El mariscal Hindenburg fou portat suauament a passejar pel jardí, a veure si es distreia una mica.

L'endemà, Von Papen era nomenat canceller.—Fabra.

I UN BE!..

«A. B. C.», de Madrid, ha adquirit l'exclusiva de reproducció dels treballs periodístics d'EL BE NEGRE.

Els morts del Cementiri Nou s'han personat al nostre Ajuntament allegant que això de la «cremació municipal» els tenia d'allò més cremats.

Els 10 poulains 10 d'en Maragall, amb motiu de la crisi que, segons referències, estem travessant, s'han negat a continuar pintant bodegons a 13'50 pessetes la litra.

«L'anarquista de Terrassa» ha traslladat el seu negociet de bombes de mà en un modest piset de la calle de las Sterpes de Sevilla.

El nen Aiguader ha rebut un paquet de fulles «Gillette» de les més clandestines.

En Valentí Castany s'ha negat a acceptar un segon sopar d'homenatge.

Don Francesc Cambó ha tramés des de París un nou barret fort a Josep Pla perquè pugui fer dignament la bomba per la redacció d'«El Correo Catalán».

Don Alfons XIII vistes les seves dots d'encaixador tant eloqüentment evidencades al port de Marsella, ha fet públic el seu propòsit de dedicar-se al pugilisme.

La vara del doctor Aiguader l'«enganya» amb en Casanoves.

En Lerroux treballa activament en l'organització d'un sopar de desgreuge a la seva tan abnegada com vilipendiada mi-nyona.

GRAGEAS FIVE CONTRA EL MAREIG BARCO-TREN AUTO-AVIO VENDA EN FARMACIES

MOLT

Diuenge al matí, com és costum ara per actes d'aquesta mena, es va celebrar un miting monstre al Teatre Barcelona. Davant un públic escollit i distingit, en el qual es veien nombroses belleses d'ambres sexes. Aurea de Sarrià (a càrrec de la qual anava la monstruositat del miting) i Leila Bederkhan van exposar les opinions dels senyors Ambrosi Carrion, Ramon Vinyes i Santa Teresa de Jesús la primera, i les del senyor Lerroux la segona, ja que durant tot l'acte no va dir aquesta boca és meua, encara que ben clarament donava a entendre que aquell nas era seu.

Amagada darrera copiosos vells, donya Aurea va parodiar diverses estatuës i diverses poesies de l'antiga Grècia, i fou especialment aplaudida en una imitació molt reeixida de Margarida Xirgu, tot recitant i ballant el «Que muero porque no muero», el conegut tango de Santa Teresa de Jesús. Després donà la cara i portà l'entusiasme al paroxisme, si ens podem expressar així. Donya Leila Bederkhan, com el seu nom indica, ens donà unes meravelloses visions de la qüestió d'Orient a través del Bedeker.

Ni l'una ni l'altra no varen donar, però, d'una manera clara almenys, solucions. L'energia, però, amb què es rebotien per terra i s'hi reboleaven, donà a entendre clarament al públic que eren partidàries d'una solució equitativa del problema agrari i, comprenent-ho així, la concurrència va aplaudir a quatre mans. Don Ambrosi i don Ramon varen sortir a recollir els aplaudiments que els corresponien.

El Teatre Principal de Tortosa ha estat totalment destruït per un incendi, pocs moments després que acabava d'ésser-hi representada «La lei a la relliscat».

Frivolitats

La gata Maura ha declarat que morirà i aullarà en la pròxima cinta de dibuixos sonors «Paramount».

En *Tinet Escla* (és, clar!) ssans ha ofert la seva modesta sistemàtica col·lecció a EL BE NEGRE.

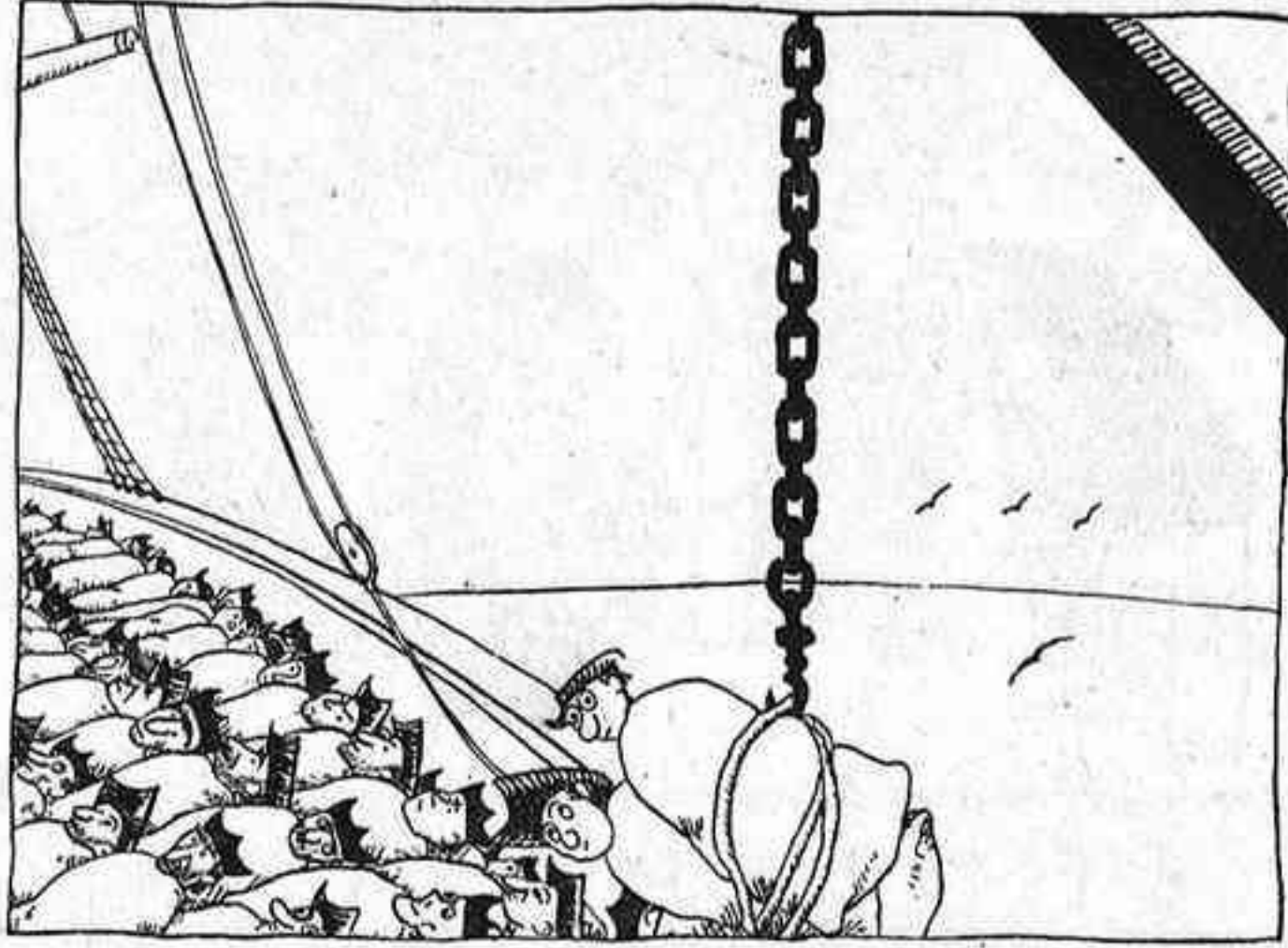
Si el nen Aiguader aprova el curs, els papàs li compraran un club de comunistes sense feina perquè s'esbargeixi durant les vacances.

Els revolucionaris del 20 de maig han amenaçat amb treballar durant tots els diumenges si no són ateses les peticions llurs.

Decididament en Pich i Pon serà l'inaugurador de l'«Hora radiada municipal», actualment en vigílies d'aprovació.

El senyor Josep A. (ah!) Treball ha sol·licitat la plaça de mig-centre del «F. C. Barcelona» al·legant que tenia molta col·locació.

El President del club de maçons del barri de La Salut ha presentat la seva dimissió irrevocable perquè el propietari del local on s'estatjaven tingué la gosadia de demanar-los que paguessin religiosament.

LA REVOLUCIÓ DE CHILE
Ha començat l'exportació del capellà

PARODIES D'«EL BE» CIUTADANIA

L'emoció de Catalunya

Per J. Sunyol i Garriga

Escrivim amb el cor bategant d'emoció ciutadana pels moments solemnes que s'endevinen en l'avenir de Catalunya. Nosaltres, homes de República i de concòrdia, som dels que sentim una fonda emoció per Catalunya i per les llibertats de Catalunya.

Ah, la magna gesta ciutadana dels nostres ciutadans! Més d'una vegada hem escrit que l'hora de Catalunya no era llunyana i en aquest presentiment nostre hi bategava tota una vida fixada en aquest moment.

Ara més que mai sentim la responsabilitat de Catalunya i precisament perquè la sentim identificada amb la nostra sang de catalans, ens sentim forts, amb aquella fortitud que sols engendren el patriotisme i la ciutadania.

Mai com ara la voluntat dels catalans s'havia conscientment unificat amb tanta fermesa.

Hem dit unificat i potser aquest mot s'ha anticipat al nostre ideari amb una precipitació poc adient. Que en tots els actes patriòtics i ciutadans l'esperit de Catalunya s'hi remarca palpablement és innegable, però no pas amb tot el vigor, amb tota la responsabilitat que, a nosaltres, homes de República i, de fabrica de sucre, ens plauria.

Avui, però, tot boicoteig esdevé estèril i les voluntats destructives de Catalunya, com senyera triomfal breçada pels vents de l'Empordà, inunden l'infinit amb la nota apassionada i vibrant de quatre barres de sang.

Es la satisfacció de Catalunya reflectint-se damunt totes les coses i agermanant-les. Les campanes del cloquer de la Generalitat avui sonen a festa i a ciutadania. No les sentiu? Ning!, nang, gananing!, gananaang!!!

La veu d'un lector estripaquents. — Però si això és el carillón!

El senyor Sunyol i Ciutadania. — I a vostè qui l'hi demanava?

Les veles blanques de les nostres llibertats, inflades d'esperança, confiadament, «amb els braços oberts» (Lluís Ay-mami. 3'50 pessetes i a punt d'exhaurir-se) corren a besar devotament el front d'aquells catalans d'Espanya que han sa-

but comprendre-les i estimar-les.

Nosaltres, els homes de La Rambla, que a voltes havíem hagut d'amagar una actitud dolorosa i desesperançadora per als catalans a través de les nostres campanyes, avui els eridem amb entusiasme: amunt els cors i fe absoluta en el demà i en el demà passat de Catalunya!

Meravellosos, màgics i compromesos moments aquests, per a Catalunya! Que plaent esdevindria per a nosaltres en aquests instants tenir uns mots rectes, vibrants i serens que tractessin amb energia i exemplar rectitud els destins de la Catalunya nova! Català, escolta...

Un català indiscret. — ¿Que em demanava senyor Sunyol?

Català, tingues fe en Catalunya i espera. Confia en la clar ciutadana guiant-nos a través de les foscores que poc a poc van esdevenint més abel·loides i confiem — sobretot — en la civilitat dels catalans i en el seny contingut de Catalunya.

Ara més que mai: Catalunya i llet condensada *El Niño!*

Ni tu, ni jo

Els atracadors del Coll de Montcada, amb motiu del fi de temporada de primavera, atraquen a preus literalment ruinosos.

S'assegura que Aurea de Sarrià balla la dansa del ventre amb faixa ortopèdica «Mon sourire».

El nostre fraternal col·lega «DIC» s'ha negat a acceptar cap altra subvenció que no vingues de mans del nostre no menys fraternal amic senyor Pich i Pon.

LA CASA BASCA (RESTAURANT)

Calamars en la seva tinta
Anyell rostí, Mongetes amb orella i xorriso, Trípies a la Biscaïna, Pebrots farcits

CUINA BASCA
Passatge Madoz, 3 - Telèf. 12049

EL TIBETA LES FIDELSSQUINES

De tant en tant, en Cecil, amb aquell aire del que B. de Mille, se'n despenja amb una pel·lícula amb més pretensions que l'Aurea de Sarrià. Però, contràriament al que li succeeix a l'opulenta ballarina, en Cecil B. de Mille de vegades l'encerta. Així ha succeït, al nostre entendre, amb «El Prófugo», film que, malgrat ésser el millor del programa i ésser passat al Coliseum, no és un film Paramount.

Un dels números del complot monàrquic que havia d'esclatar al d'aquests dies ha esclatat al Capítol. A un film que en anglès es titula «Els milions de la mare» li han posat «La Urraca», i tothom comprendrà que es refereix a donya Urraca Pastor. Aviat projectaran «El Barberillo de Lamamié» i la restauració serà inevitable. «La Urraca», que no es cap *urra*, o sigui cap garsa, sinó una dona de molt bon sentit que sap el que es fa, que és fer riure molt (per això el títol alludeix a la popular propagandista monàrquica) i fer anar dret a tot hom que va amb l'esquena dreta (en això ja no alludeix la popular propagandista monàrquica). No és un film parlat en espanyol.

En canvi, és «Hollywood, ciutat de ensueños», i el fan abans que «La Urraca». José Bohr diu que hi canta tangos. Cal avisar, però, al públic, que després del «Hollywood, etc.», faran «La Urraca» amb Mary Robson, perquè tingui una mica de paciència (o encara que sigui molta).

A la gent li agrada de passar-s'ho bé: però quan no s'ho pot passar bé s'acomenta amb què els altres s'ho passen més malament que ell. Per això va a veure les desgràcies que projecten al Publi Cinema, i el Publi Cinema no pot donar l'abast i s'haurà de traslladar per engrandir el local. I quan s'acabin les catàstrofes de l'«Akron» i del «Georges Phillipar» serà qüestió de preguntar-se si en els incendis intencionats, els raptes dels futurs fills de Lindbergh i altres nyinyeries semblants, no hi tenen una part els empresaris d'aquest cinema.

La gent que es pensi que Johann Strauss és en Ricard Strauss, ni en Johann Strauss, sinó que són dos Johanns Strauss els que surten als «Valses de Antaño», al Fantasio. Però si en veure que surten dos Johanns, han de sortir tots els «Sis Joans» de Carles Riba, tindrà una alegria, perquè del que es tracta és de sentir uns valsos molt bons i de veure que encara que un músic tingui talent no sempre lliga els gossos amb llonganisses, sinó que sovint la passa més negra que el mestre Guerrero quan vol escriure una obra original.

CINEMA URQUINAONA

JOHN BARRYMORE
en la seva nova i sublim versió sonora de
WARNER BROSS

LA FIERA DEL MAR

constitueix cada dia l'èxit creixent del millor film que s'ha projectat aquesta temporada.

Exclusiva de «ALMIRA»

PUBLI CINEMA

Passatge de Gràcia, 57-Telèfon 79681
SESSIÓ CONTINUA de 4 a 8 i de 10 a 12
Tots els sciènts i Pesseta
Noticlaris - Reportatges - Documentals
Demà dimecres:
Oro batido (documental) - Reportatges
Cinac - Noticlaris FOX
Alfombra Màgica de Movietone
A VIAJAR SE HA DICHO
Equip sonor, R. C. A. Photophone

«Una mujer de experiencia» és una dona que té molta experiència d'aquella del món, i un hom es pregunta com és que la deixen entrar al Fémina i fer-se amb les «niñas bien». Però com que es redimeix fent d'espia i és maca i la fereixen i s'enamora tan de bona fe d'un marí que perquè tot acabi bé es conforma a morir-se al cap de sis mesos, les mamàs deixen que les nenes la vagin a veure i la mamà del marí deixa que el marí s'hi casi.

L'amo d'un circ va i lloga una aventurera, i l'aventurera, que resulta ésser Gina Manés, es posa a fer «La Aventurera». Però, és clar, com que és tan maca i l'autor de l'argument li ho mana, enamora l'amo del circ i el seu fill i més que en tingues, i comencen de venir desgràcies al circ, fins que un domador li diu: «Noia, te n'hauries d'anar, perquè si no no s'és pas com acabaria aquesta pel·lícula». «Ah, me n'hauria d'anar?», li fa Gina Manés. «Sí, te n'hauries d'anar», li diu el domador, que és un bon home. «Doncs ja me n'aniré», li contesta Gina Manés. I se'n va. I s'acaba el film i la gent se'n va també del Catalunya.

Fémina

Avui, un doble programa inigualable

La Madonna de las Calles

Drama de la COLUMBIA PICTURES, per
EVELYN BRENT,
ROBERT AMES
i JOSEPHINE DUNN.

HERMANAS DE FARANDULA

Fina comèdia FOX, de les que provoquen la rialla a torrens, per
LOUISE DRESSER
i WILLIAM COLLIER.

A SENTIR! A GAUDIR!

Una baixa maniobra

EL BE NEGRE, atent sempre a rendir culte a la veritat i a defensar els sagrats interessos de la democràcia, ha de sortir al pas d'una baixa maniobra que aquests dies han emprès els elements cavernícoles de la nostra ciutat.

Aquesta genteta, indigna de viure entre persones civilitzades, han fet córrer la veu que els socis de la Lliga, tots, absolutament tots, portaven calçotets llargs.

I EL BE, amb serenitat, però amb esport i ciutadania, ha de fer constar que això és fals, bon cop de fals. Els socis de la Lliga, els uns els porten llargs i els altres curts.

Que ho tinguin per ben entès els enemics de la República.

Activitats sense aturador

El senyor Sunyol i Ciutadania es proposa convertir «La Rambla» en diari a fi de poder donar l'abast amb tots els reportatges que es proposen escriure els distingits col·laboradors i bons amics nostres senyors Domènec de Bellmunt, Domènec de B i D. de B.

Dues veritats

Amb motiu de la Fira del Dibux Benigani ha suspès la recepció de l'obra de la Sagrada Família en la qual fins ara, tan activament treballava.

En Paco Madrid Zaragoza y Alicante, que ha voltat la seca i la meca (Vall d'Andorra inclosa) assegura que no s'ha fet res tan definitiu com el disseny d'EL BE NEGRE.

TEATRO NUEVO
Gran Companyia de Gènere Frivol

Avui nit i totes les nits

El País de los tontos

i el triomf clamorós de l'obra frívola de Aramburo i Paso, música del mestre Guerrero

LOS CARACOLES

Correspondència

Badó. — Salut i perseverància.

A. F. P. — No l'oblidarem aquest senyor. Estiguen tranquil.

Robert. — No sou pas l'únic que ho heu fet.

Un dels firmants. — Id. id.

I. Ribas. — És clar que existeix el disc d'EL BE NEGRE! Amb aquestes coses no s'hi val a fer broma.

Pura. — El que passa, és que ja no ens estimes.

Venus. — Agratis.

Ladislau. — Més del que et penses.

Badó. — Si sou servit...

Bé Suprem. — Id. id.

Fotos Duc Toledo. — Moltes gràcies.

Peret. — Passi-ho bé, senyor Rahola!

El senyor Carrasco Forniguera s'explica

—Vaja, l'enhorabona—li diem. tan bon punt baixa de l'avió.

—Que potser és maurista, vostè?—ens fa en Carrasco, un xic sorprès.

—Només som representants d'EL BE NEGRE.

—Si és així, callo.

I va callar, efectivament.

—Som i serem gent catalana —callà per començar—, tant si es vol com si no es vol.

—Perquè és la terra més ufana sota la capa del sol—corregírem nosaltres.

I un flaviol sonà:

—Taralalarà, taralalarà...

Fetes així les presentacions, el senyor Carrasco Forniguera es tragué el cor, se'l posà a la mà, l'obrí, i de dintre en sortiren les declaracions següents:

—La meua ambició de tota la vida ha estat ésser líder d'un partit.

—De quin partit?

—Home, com vol que li digui... Mentre sigui un bon partit, ja estaré content. Jo, el que vull, és ésser líder. I ara em sembla que estic a punt d'aconseguir-ho.

—De «Nosaltres Sols»?

—Ca barret! Els de «Nosaltres Sols» són massa; jo vull ésser jo tot sol. Serà l'única manera que no m'expulsin del partit, perquè vostè ja comprendrà que no seré pas tan beneït d'expulsar-me a mi mateix...

—Té raó.

—El que té raó és vostè.

—Com s'entén?

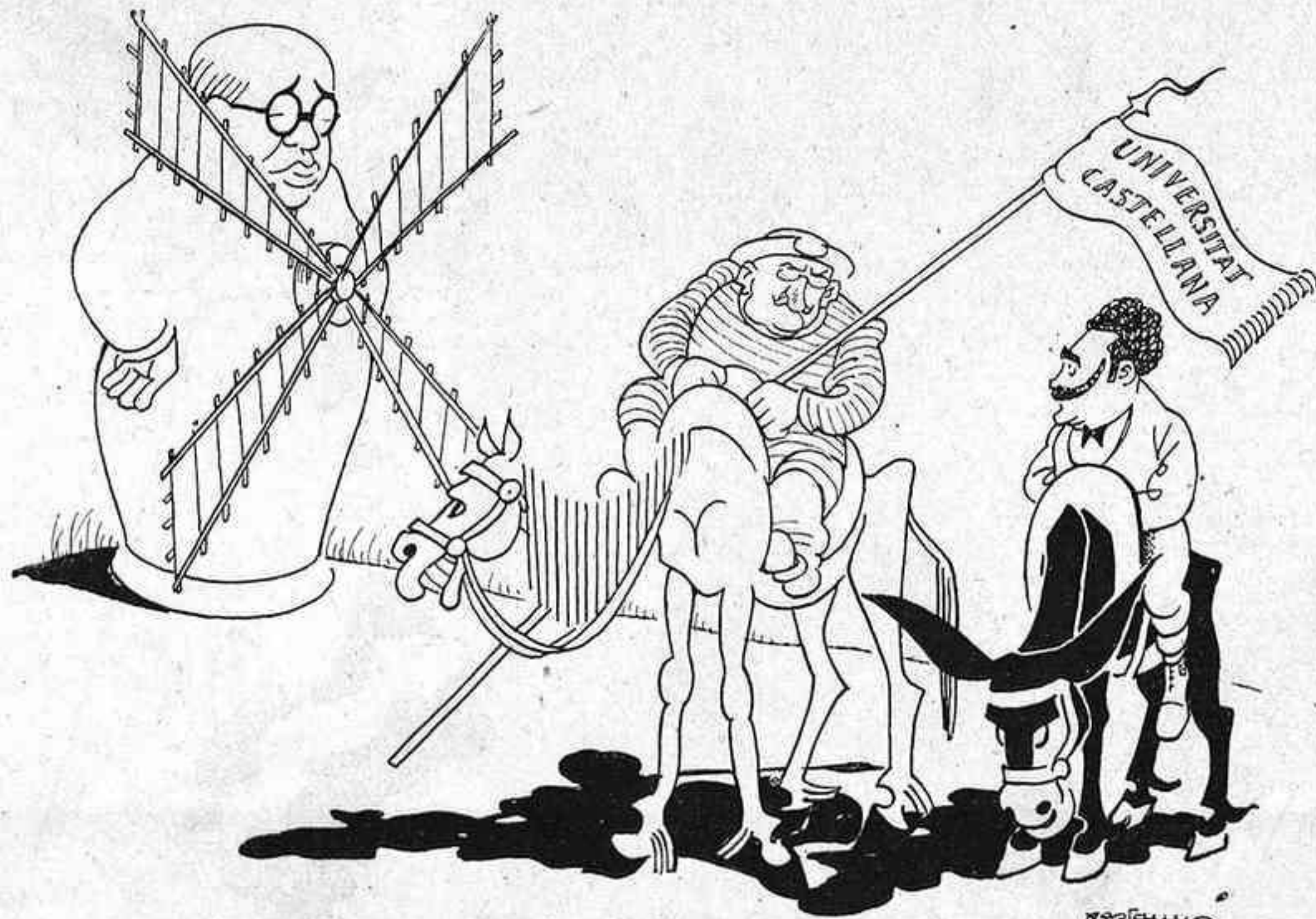
—Vull dir que té raó de dir-me que tinc raó.

I el senyor Carrasco Faltriguera no va declarar res més.

Cabaret Català
Rabla. Santa Mònica, n.º 6

Dancing Internacional
EL LLOC MES DIVERTIT DE BARCELONA

Exit sorollós de la
DEMON'S JAZZ
BAR AMERICA

— Em sembla amic Emiliano, que posats a fer broma, més valdrà que anem a inaugurar el «Club Republicano».

NOTES DE SOCIETAT

Com les senyores dels homes públics passen els duros a cabaços per la frontera

(De l'enviat especial d'EL BE NEGRE a la frontera franco-espanyola)

Com sigui que la notícia de la dama misteriosa que tan oportunament va passar 70.000 duros per la frontera franco-espanyola, va desvetllar una expectació que pecaríem d'injustos no qualificant superior a la col·lecció de retrats d'infantesa de Carles Sindreu, el «Be» va creure's obligat a delegar el seu cronista de societat (servidor de vostres) a la frontera a fi que deixés consignades en aquestes pàgines les impressions que la desfilara de dames com l'esmentada més amunt li suggerissin. Aef van i al tanto!

Feia temps que la frontera no havia ofert un aspecte tan falaguer i sobretot tan animat. Les «toilettes» femenines cridaven fortament l'atenció dels carabiners els quals, en el moment culminant de l'espontània desfilara de maniqués de Jean Patou, no pogueren contenir un mon *Dieu!*, *old zu grazia!*, exclamació molt pròpia en unes persones que encenen un «caliqueny» en territori francès.

Entre les dames de la *high life* barcelonina que més han vingut distingint-se en el transport de fortunasses d'una frontera a l'altra ens plau assenyalar els noms de la senyora Aiguader, senyora Bosch Labrés, marquesa de Vilanova i Geltrú, senyora Company i Vidua de Rabassa, donya Lionor de Aragay, senyora Anna Muria, senyora Ventosa i Calvell, senyora Cambó, senyora Lluhi, senyora Aurea de Sarrià i altres que sentim no recordar, com per exemple l'equip de mecànografes del senyor Casanoves i la senyora Trabal.

La senyora Aiguader, que lluita un capell amb nata i ma-duixes, vestit de *georgette* verd

poma i sabates de granota autèntica, va passar 60.000 duros dins el pap d'un renard que no es veia mai tip i que va resultar ésser de l'Esquerra.

La marquesa de Vilanova i Geltrú va passar, amb el *chic* que li es característic, i convenientment amagades dins una dotzena d'ostres verdes de *Marrenes* tres collarets de perles autèntiques que ja voldrien per a ells els amos de joieria de la «Rue de la Paix».

Sota el monyo postís de Donya Lionor d'Aragay hi descobriren un paquet d'accions de la Traslàntica, darrera la combinació de la senyora Cambó vàrem constatar-hi un preciós bufet Lluís XV i diverses cornucòpies, dins un sacó de l'admirada dansarina Aurea de Sarrià gaudírem de la sincronització estimulante de 66.666 (cap-i-cua) *sevillanos pur sang*, entre les aigües marines d'una joia de la senyora Bosch Labrés ens adonàrem amb complaença que s'hi amagaven un feix de bitllets del Banc d'Espanya juntament amb diversos papers «cuponables» de la Chade.

La nota més aguda, el moment més exquisit de quants fruiten els nostres ulls — esmolats per les fastuoses recepcions — de cronistes de saló, el constituï l'escena en què la senyora Anna Muria, amb un gest pudorós i a la manera de figurí de «La mode parisienne» es tregué un pendentif i vuit «no me olvides» de zàfirs i rubis de sota una lligacama de teixit metàlic. (Moda llançada per *Madame Lavrin. Rue Satán, 29. París*).

La importància d'aquests traspasos ha fet obrir l'ull als propietaris del «Parc d'Atraccions Lindbergh» els quals ja començaran a vendre cacauets a la frontera franco-espanyola.

A LES CONSTITUENTS

La Reforma Agrària. — ¡Tots estan per aquest xiixarel·lo d'Estatut i no pensen que jo els resultaré més cara!

orelles esgarrriades

Prosa radical

L'«Ateneu Republicano Radical» del districte V ha celebrat unes festes per commemorar el primer aniversari de la seva fundació. A tal fi, publicaren un programa, el qual, entre altres coses, deia:

LUNCH - MITIN

Mientras se saborean unas pastas y la espuma del champagne retozo alegremente en las copas, amenizará el acto las gloriosas notas del Himno de Riego y de otras composiciones musicales. Y después, ilustres oradores, servirán a nuestro espíritu, el pan sagrado de nuestros grandes ideales y los ecos del actual momento político.

Sembla segur que l'autor d'aquesta prosa no és altre que l'illustre radical Carballo — el qual, és cert, ha guanyat el primer premi en la gran carrera de carballos celebrada recentment sota els auspicis del Club Republicano.

«La Patria infortunada»

Així es titula l'himne de la Peña Blanca que aquests dies ha circulat amb una certa profusió entre les millors famílies de Barcelona. Seríem uns criminals si privéssim els lectors d'EL BE NEGRE d'aquesta sana lectura. Diu així:

España infortunada
Salva! ¡Oh Dios eterno!
Por vuestro siempre tierno
Sagrado Corazón
Salva! por María
Estrella de ternura
¡Oh! ¡Virgen Madre Para!
¡Salva! nuestra Nación!
Perdón ¡Oh Dios! clamamos
Desde este bajo suelo
Perdón con santo anhelo
Venimos a implorar
Perdón por nuestra España
Que misera y afligida
Os jura arrepenida
Ya nunca más pecar.
Perdón ¡Señor! Implora
España penitente;
Miradla ¡Oh Dios clemente!
Con ojos de bondad
Perdón por este pueblo
Iluso más que impio
Que alzó en su desvarío
Un templo a la maldad.

L'autor de la lletra d'aquest himne, és el senyor Josep Bertran i Güell i el de la música, el senyor Josep Gomis.

Sembla, però, que no els ho tindran en compte a l'altra vida.

La prosperitat a Argentina

El Noticiero del dia 8 publicava una crònica d'Argentina en la qual afirmava que:

Está en todo su apogeo la exportación de las patatas, hallándose satisfechos los agricultores por cotizarse a 23 pesetas el cubano de 50 kilogramos.

Si d'un cove de cinquanta quilòmetres en paguen només 23 pesetes, trobem que no n'hi ha perquè els agricultors estiguin tan satisfets.

Coses vistes

La nova ruta, curta en les hores serenes de la història, serà llarga i difícil en la realització complexa del seu desenvolupament.

Considerem superflu explicar que el fragment anterior correspon a un article del senyor J. A. Trabal. Tampoc potser val la pena d'afegir que ha estat publicat a *La Humanitat*.

La margarida radical

Ve en Lerroux? No ve en Lerroux? Ve en Lerroux?

Durant la setmana passada, l'anterior i la present, es va parlar molt, s'ha parlat i es parlarà de la vinguda del senyor Lerroux a Barcelona, on ha d'exposar en un discurs 50 per 100 parlat, 50 per 100 sincronitzat i 50 per 100 callat, el seu programa polític i la seva posició, que tant l'un com l'altre han de produir veritable sensació en veure el públic que són els mateixos de sempre i que no han canviat més que les paraules. El Club del Passeig de Gràcia i del senyor Pich i Pon ho té tot a punt, i el conserge posa cada dia l'aigua dels bolados en peu, però el senyor Lerroux no arriba. Nosaltres, que el coneixem (el conserge, no el senyor Lerroux) hem anat a preguntar-li a què era degut tant de silenci, i el conserge, sense dir una paraula, ens ha allargat un paquet de telegrams. Hem llegit:

Madrid, 1. — Don Alejandro llega hoy. Preparar silencios. — Chufas.

Madrid, 1. — Don Alejandro no llega hoy; llega mañana. Preparar silencios. — Chufas.

Madrid, 3. — Don Alejandro no llegó ayer, llegará mañana. Preparar silencios y aplausos. — Chufas.

Madrid, 3. — Don Alejandro no llegará mañana; no usará los silencios. — Chufas.

Madrid, 5. — Llegó don Alejandro? Si no llegó no se alarmen, es que no llegó. Sin falta, si no falta, llegará mañana. — Chufas.

Madrid, 6. — Don Alejandro, enfermo. Llegará hoy. — Chufas.

Madrid, 6. — Telegrama anterior completamente al revés. — Chufas.

Madrid, 7. — Mañana (llega. — Chufas.

Barcelona, 7. — Si llega, qué? — Pich i pon.

Madrid, 8. — No llega. — Chufas.

Madrid, 9. — Llegará. — Chufas.

Barcelona, 10. — Cuando llegará? — Pich i Pon.

Madrid, 10. — No se impacienten. Llegará el día menos pensado. Avisaré. — Chufas.

— ¡I així estem — ens digué el conserge. Cada dia li preparam

uns silencis frescos; cada dia renovem el bolado i res. Ahir vàrem rebre el darrer telegrama; miri.

El vàrem mirar. No deia res més que això: — Chufas.

— Ja ho veu; fins el Chufas s'ha tornat silencios.

— Escolteu — li vàrem dir —, és el Chufas o la Chufas?

— El Chufas, el! Per què?

— Home, perquè aquest telegrama és molt perfumat.

— És veritat! — digué el conserge — ai carai, té raó. Mirate!

Però aquell perfum ens va intrigar. Vàrem ensumar, vàrem tornar a ensumar... aquell perfum ens recordava alguna cosa. Coneixem aquell perfum.

— Ah, sí! — vàrem exclamar de sobte. És «Un jour viendra»!!!

«El Be Negre» té el gust de presentar-los el seu equip de hockey

Honorats, com ja ni caldria dir-ho, reproduïm avui aquest document gràfic, gràcies al qual els nostres lectors podran establir tots els corrents de simpatia que creguin del cas amb els onze «defensors» dels colors (tot és relatiu) del «Be Negre», que tant nan apassionat el públic esportiu de Tarragona amb les seves exhibicions.

El *Diario de Tarragona*, recentment, parlant del «nostre» equip de «hockey», ha tingut uns mots que farien pujar els colors a la cara — en el bon sentit de la paraula — a qual-sevol organització esportiva que no fos la que ens ocupa en aquests moments.

Vegin, si no: *El Be Negre, com ja és costum en ell, va comportar-se magníficament en els primers moments i va marcar el seu únic gol als vint minuts de joc en*

ocasió d'una escapada de Ruiz, que, tot i estar vigilat per Sastre, va poder tirar a gol amb força, entrant la bala per alt sense que Salgado pogués deturar-la.

Som així, els d'aquesta casa! En el darrer encontre disputat, l'equip de «hockey» del «Be» va vèncer d'una manera tan brillantíssima i contundent, que de cap manera voldríem passar-la per alt. Es clar que la victòria els fou adjudicada pel fet de no presentar-se llurs contrincants, però, això és d'una perfecta legalitat esportiva que no som nosaltres els més indicats per a reforçar.

Els noms d'aquests jugadors són (d'esquerra a dreta):

Zabala, Cornadó (entrenador), Gadea, Sisteré, Quadra, Navarro, Montardit (president), Orozco, Ruiz, García M., Xirinachs (capità).

La incomprensible actitud de «Nosaltres Sols»

De sensacional pot qualificar-se l'efecte que produí la setmana passada, el rumor d'una actitud d'intransigència, adoptada enfront del Govern, per part del grup «Nosaltres Sols».

Fou sens dubte el moment més emocionant esdevingut des que l'Estatut és Estatut i corre pel Parlament sentint-se'n de verdes i de madures.

Tan imprevista complicació esborronà la península de cap a peus i des de l'Azaña en persona, al més pacífic dels ciutadans de la República de Treballadors sense feina, es pot assegurar que qui més qui menys, tot espanyol sentí una sotragada metafísica i un formigueig os de l'espina avall, en assabentar-se dels objectius de tal moviment, que els firmants d'un suposat manifest havien de condensar en les següents bases:

- I. — Pàtria. Espanya, íntegra, única i intransferible.
- II. — Idioma. Oficialitat del castellà oficial.
- III. — Religió. Catòlica, però amb una miqueta d'inquisició.
- IV. — Moneda. Curs obligatori de la «calderilla» parlamentària.
- V. — Exèrcit. Resurrecció dels «Tèrcios de Flandes» (espingardes).
- VI. — Família. Abolició del

divorci, «Conllevància» perpètua.

Degut al caràcter completament insolent i bastant invertibrat de semblants pertencions, en un grup de trajectòria tant definida com el de «Nosaltres Sols», destacàrem el cap del Be (entenguis cap de redacció) perquè fes passos a fi d'obtenir la solució d'aquest trenca-closques, puix o bé es tractava d'un cas d'alta trajectòria o a Sant Boi no s'hi veurien de feina...

El poder estampar amb lletres de motllo la solució d'aquest galimatias serà un nou timbre de glòria que el BE NEGRE haurà d'afegir als molts que ja porta marcats sobre les seves costelles.

El grup que pensava posar-se enfront del Govern no és «Nosaltres Sols», sinó el seu similar «Nosotros Solos» i els possibles i probables capítols del rumorejant moviment d'intransigència són els coneguts separatistes senyors Ortega Gasset (senyor Pepet), Maura (fill), Royo (pare), Abilio (Calderón), Unamuno el Savi (de Salamanca) i Sánchez (Romansol).

L'afer Bloch es complica

París, 9. — El conegut financer M. Lazare Bloch ha entrat en una clínica per fer-se operar. — Fabra.

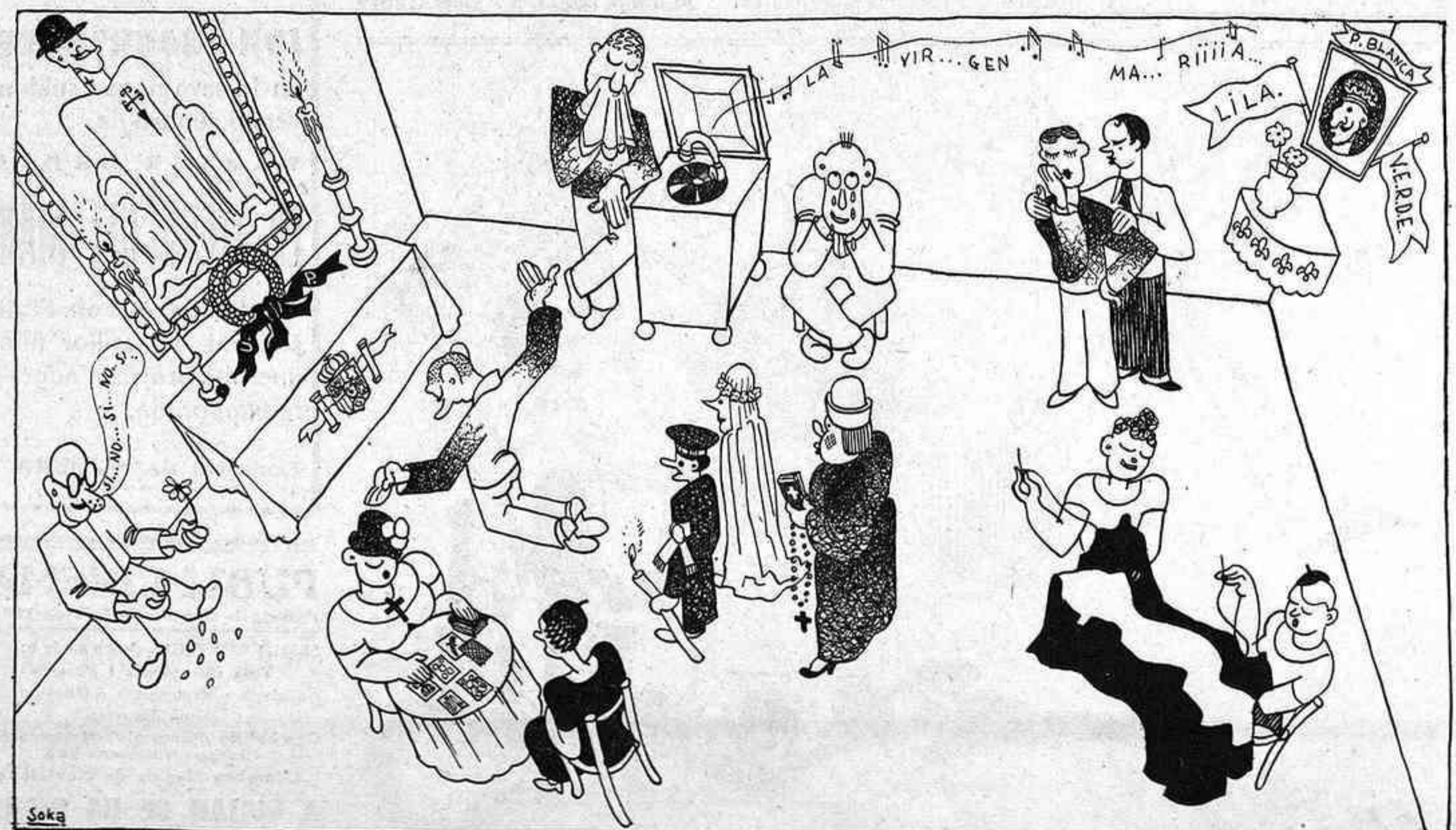
París, 10. — A causa de les operacions portades a cap per M. Lazare Bloch, aquest ha entrat a la Santé, és a dir, a la salut. — Fabra.

Barcelona, 10. — Aclariu telegrams: qui és l'operat? — Casimir Giralt.

París, 11. — Sempre el públic. — Fabra.

Barcelona, 11. — Ah! Ja deia jo... — Casimir Giralt.

LA CASA BASCA
Passatge Madoz, 3 - Telèf. 12049
ESPECIALÍSSIMS PLATS A L'ESTIL BASC
Tots els dies GARRAFA DE DIAMANT
La millor cuina, típicament de Barcelona

La «Peña Blanca» de Barcelona a vista de pájaru